

ljenje vinogradov ne dobe vinogradniki nobene podpore v brezobratnih posojilih. Kakih 200.000 K bi morali dobiti, a jih ne bod-, ker nemški poslanci o gospodarskih rečeh niso hoteli nič slišati.

Nemški poslanci so tudi krivi, da ne bodo slovenski posestniki za škodo po povodnji in toči nobene podpore dobili.

Slovenska obstrukcija je pokazala svetu prave krivce, zakaj se za Slovenski Štajer nič ne zgodi, in zato Nemcem-krivcem slovenska obstrukcija ne diši. Vsi nemški listi in posebno »Štajerc« se bodo trudili to prikriti, a ne bo šlo. Resnica ostane resnica!

Zadruge nimamo.

V zadnji številki »Narodnega Gospodarja«, glasila »Zadružne zveze« na Kranjskem, čitamo zanimivo poročilo o nameravani državni pomoči za kraje, ki so trpeli vsled suše in drugih nim. Vlada je dovolila za prvo leto 500.000 kron, katere naj poljedelsko ministarstvo razdeli. Vlada pa ni imela nikakih poročil iz slovenskih pokrajin. Mislili so, pri vladi, da je pomanjkanje krme le v Istriji in Dalmaciji. Še le prizadevanju »Zadružne zveze« v Ljubljani oziroma njenega odposlanca, se je zahvaliti, da je sprejeta tudi Kranjska med dežele, ki trpe letos pomanjkanje krme. Štajerska in tudi Koroska pa nista zaznamovani med temi deželami. In zakaj ne? Prvič je temu krivo naše namestništvo, ki se ne pouči o razmerah ter ne poroča o pomanjkanju po deželi in ne zahteva podpore. Seveda je od suše in povodnji najhuje prizadet južni, slovenski del Štajerske in za tega se nemški vladi pač ni treba brigati! Slovenski deželni poslanci so sicer našo deželno vladu potom interpelacij in predlogov zadosti opozorili, kako stoji gospodarske razmere na Spodnjem Štajerskem. O teh predlogih bi se moralo javno razpravljati in sklepati v deželnem zboru. A nemška večina niti pustila ni, da bi prišli dotični predlogi v zbornico v pretresovanje in da bi se moglo o njih glasovati, ker se jim je mudilo le s proračunom. Zato lahko trdimo, da so nemški poslanci požrli državno podporo za Slovence. V drugi vrsti smo si pa mnogo tudi sami krivi. Zakaj se kmetje ne združimo? Ko bi imeli, kakor na Kranjskem, »Zadružno zvezo«, gotovo bi se bila ista za nas spodnjestajerske kmete ptegnila in dobili bi podporo.

Iz tega se torej vidi, kolike koristi je združitev kmetov. Vedno in povsod velja pregovor: Sloga jači, nesloga tlači! Imamo

morem pustiti, da bi šel Milan spat brez molitve. Sveta dolžnost vsake matere je, da stori, da ji otroci molijo večerno molitev — Bog zna, kako dolgo bo imel naš Milan svojo mater!

Milovič tolaži svojo ženo, govoreč ji, da kmalu ozdravi. V prejšnjem času bi se gotovo razjezil, ali pa vsaj porogal svoji dobri ženi, ali sedaj ni mislil na to. Težke skrbi so potlačile njegov ponos.

»Vsekako priznavam, da je lepo videti mater, ako moli s svojim detetom... ali ti si bolna...«

»V resnici, to je najlepša, najsvetejša materina dolžnost«, odgovori mu Lili, »in gotovo je tvoja pokojna mati tudi tako delala s teboj.«

Milovičeve oči se zalijejo s solzami.

»Oh seveda«, reče zamišljeno. »Moja dobra mati! Kolikokrat me je vzela v naročje, mi sklepala roki ter me učila moliti besedo za besedo!«

»Ker pa ti sodiš, da sem jaz za to prešlaba, te prosim, izpolni ti zame to dolžnost«, reče smehljaje bolnica. »Moli ti z Milanom!«

»Jaz?« vzklikne on prestrašen.

Ali žena ga prosi: »Daj, stori mi to ljubav, prosim te. Jaz se čutim zelo zmučeno; ne morem.«

Kaj naj sedaj stori? S težkim srcem

sicer v Gradcu nekako zvezo, katera se pa le briga bolj za nemške kmete kakor pa za slovenske. Postavimo se torej na lastne noge! Združimo se!

Deželni zbor štajerski.

Gradec, 10. nov. 1904.

Deželni zbor se je odg. dil. ne zaključil, v četrtek 10. novembra. Deželnega proračuna za l. 1905 ni dognal. Zakaj se je to zgodilo, cenjeni bralci lahko vganete. Nemški gospodje niso privolili slovenskemu prebivalstvu nijedne narodne drobtinice; slovenskih poslancev je pa v deželnem zboru zdaj ravno zadost, da zamorejo zavreti kolesa na nemškem vozu. Zadaži »Slov. Gospodar« je naznanil, zakaj so naši poslanci začeli obstrukcijo v deželnem zboru. Nemška večina je pričakovala do zadnje ure, da slovenski poslanci vendar morda odstopijo od svojega početja; a želja se njej ni izpolnila. Naj manjša zahteva slovenskih poslancev je bila, da se nam na deželne stroške ustanovi kmetijska šola z enim letnikom in slovenskim podučnim jezikom. »Ne! Slovincem ne smemo nič dovoliti!« se je glasil odgovor. »Dobro! mi pa Nemcem ne dovolimo, da bi mogli pod streho spraviti deželni proračun za prihodnje leto.« Zato so vsigali slovenski poslanci pri vsaki točki deželnega proračuna spreminjevalne predloge ter zahtevali glasovanj: po imenih. Nemškim kmetom je bilo posebno ležeče na tem, da se sklene nova lovska postava. »Dobro!« so rekli slovenski poslanci, »ta zakon bo v prid tudi slovenskim kmetom.« Zato so naši poslanci privolili v to obravnavo. V četrtek opoldne je bila tajna seja deželnega zbora, v kateri se je sklenilo, najeti pod jako ugodnimi pogoji posojilo z 12 milijoni kron. S tem zneskom se bo zidala nova javna bolnišnica v Gradcu in se bojo poravnala brezobratna posojila za prenovitev vinogradov. Zvečer istega dne so bile na dnevnem redu ceste in železnice. K besedi se oglasi samo le poslanec Žičkar. Spomnil je deželni odbor na neko pozabljeno cesto v kozjanskem okraju. Že leta 1897 je sklenil deželni zbor, naj se preiskuje, jeli cesta od Lisične do Sv. Urbana potrebna. Preiskave so se sicer dognale, cesta bi se lahko stavila, a deželni odbor je djal, da on ne more oskrbeti načrta za to cestno stavbo. Imenovani poslanec je toraj opomnil deželni odbor na to prepotrebno zadevo. Nato bi se imelo vršiti glasovanje po imenih, kakor so zahtevali slovenski poslanci. Tu se vzdigne cesarski namestnik ter reče: »V imenu Nje-

govega Veličanstva naznanjam, da se deželni zbor odgodi.« Na to izjavo smo bili vsi pripravljeni. Deželni zbor je prenehal svoje delo; lahko se skliče zopet vsaki čas, da se delo dokonča. Odseki so pripravili ogromno dela, katero lahko vsaki čas dožene deželni zbor. Ko bi cesarski namestnik bil zaključil deželni zbor, bi bil položaj čisto drugačen. Vse delo, katero so pripravili odseki, bi bilo za nič; vse bi se moralo začeti zopet iz novega. Zato se tudi pričakuje, da se deželni zbor snide koncem decembra, da vsaj dovoli začasno pobiranje deželnih doklad za prihodnje leto. Če se Nemci spametujejo, bojo k temu privolili tudi slovenski poslanci. V tem zasedanju so pokazali slovenski poslanci, da brez njih v deželnem zboru štajerskem Nemci ničesar ne premorejo. To je slovenskim poslancem mogoče sedaj, ko jih je 10; v manjšem številu ne bi mogli zavreti nemškega voza. Z nami morajo od sedaj naprej računati tudi naši najhuji nasprotniki.

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Na bojnem polju v Mandžuriji se ni nič spremenilo. Obe armadi si stojita v utrjenih stališčih nasproti ter samo s prednjimi stražami in poizvedovalnimi četami nadlegujeta jeden drugo. Ojama vedno silneje zahteva pomožnih čet. Gotovo mu še vroče prihaja, vkljub temu, da je huda zima. General Kuroki je bil ranjen na nogi ter še baje ni okreval. Listi so že pisali, da je umrl, kar pa japonska uradna poročila zanikajo. Reka Hun, ki loči obe armadi, je začela zamrzovati.

Na morju.

Iz Petrograda se poroča, da je Rusija kupila od neke prijateljske države več vojnih ladij za 70 milijonov rubljev. Te ladje se medpotoma pridružijo baltiskemu brodogradu. Ena oklopnica, ki je dobila ime »Svjatoslav«, in ena torpedovka sta se še pridružili baltiskemu brodogradu v Sredozemskem morju.

Baltisko brodogradje pluje proti Vzhodni Aziji po poti, katera se skrbno prikriva. Nekateri pravijo, da bodo plule oklopnice in večje križarke okoli južne Afrike, majhne križarke in torpedovke pa skozi kanal Sues. Prave poti pa nihče ne ve. S tem se hoče brodogradje obvarovati pred nadaljnjimi napadi od Japoncev najetih parnikov.

Novo rusko brodogradje je na potu v Vzhodno Azijo. Drugo baltisko brodogradje, obatoječe iz najnovejše križarke »Oley« in večjega števila torpedov in torpednih lovcov dospe

mož to nalogo tako krasno voditi. Po teh stvarih je upala, da bo postal zopet veren in bogoljuben.

Bolnica je trepetala od svete radosti. Mar je zadnja nesreča delovala resnično na srce Vlatkovo? Oh, kako bi se zahvalila Gospodu, ki s svojo mogočno roko bije in kaznuje, da zopet ozdravi! Kaj je njej do blaga in zlata, ako pa ji je mož nevernik. In vendar, ako je potreba, rada žrtvuje svoje življenje, samo da reši dušo svojega moža!

Nekega večera, ko je prišel Vladko k njej, ga prime za roko in pravi: »Imam te, dragi Vladko, nekaj velikega prositi.«

»Povej samo, in če bo mogoče, ti vse storim«, reče ji on.

»Torej; jaz molim vsaki dan prelepo molitev k sv. Družini — in zaobljubila sem se, da je noben dan ne opustim, ker sem vpisana v družbo sv. Družine nazareške. Ker so mi pa roke oslabele, ker molim iz molitvenika, te prosim, ali bi mi hotel ti čitati?«

»Če ti je prav, sem takoj pripravljen, da to storim.«

»Presladki Jezus, Ti vladar miru, podaj vsem družinam oni mir, ki si ga ti prinesel na svet, in ki se jedino v jedinstvu s Teboj najde!« tako se prične molitev.

(Konec sledi.)

vzame Milovič svojega sinka, ki je držal še vedno sklenjeni ročici ter ga posadi na svoja kolena. Zarno ga poljubivši začne moliti z njim večerno molitev. Najprej Očenaš, potem molitev k svetemu angelju varihu in naposled molitev Gospodu, da ga po noči štiti in brani — vse tako, kakor se je spominjal iz svoje mladosti.

Čudno je bilo Miloviču pri srcu.

Ko je s sinkom molil besedo za besedo, so mu nehoti rojili po glavi spomini mladih dni. Vesela in srečna doba! Kako bogoljuben je bil v mladosti; kako radostno je poslušal v cerkvi sveto mašo. Kako je njegovo srce takrat goreče molilo! Nepopisno radost je občutil na dan prvega sv. obhajila!

Globok vzdih se mu izvije iz prsi. »Bilo, pa prešlo — za vedno prešlo!«

Vsak dan je molil s svojim sinčkom. A žena mu je radostno govorila: »Glej ga, kako lepo zna!«

Milovič ji ni odgovoril. Ni hotel razjasniti soprogi svoje notranje muke in borbe, koje mu je povzročevalo večerno molenje. On je prevzel to težko nalogo le njej v ljubav. Z druge strani se mu je pa dopadala ženina bogoljubnost. Preje je bil po večerih vedno v gostilni in nikdar ni pomislil, kako milino ima v sebi obiteljski krog. Gospa Lili se ni mogla dovolj načuditi, da zna njen